

SEM

Jaz sem, ti si, oni so. Mi vsi smo. Vendar kakšni? Vem, da sem! Ampak ne vem, če vem, da sem to, kar sem. Kaj pa sploh sem? Ne vem ali bi si na to vprašanje morala odgovoriti sama ali bi mi morali odgovoriti moji bližnji, prijatelji, sošolci, učitelji ...? Če bi si odgovorila sama, se verjetno ne bi preveč hvalila, saj kakor vem, to ni vljudno. Če pa bi mi odgovorili drugi, bi vsakič dobila drugačen odgovor. Kdo torej sem? Sem morda 1000 oseb v enem telesu? Ah ne, pa saj to ni mogoče! Pa vseeno, kako me lahko potem vsak vidi na drugačen način? Kako? Pa sem v očeh vseh videti normalna? Me ima kdo za noro?

Kaj pa je sploh normalno in kaj nenormalno? Kje je meja? Zdi se mi, da ima vsak to mejo nekje drugje. Za nekatere je noro to, česar se oni bojijo, za nekatere ni normalno to, česar si oni želijo, za tretje pa je nenormalno vse, kar ni običajno. Pa smo spet pri tem. Kaj pa je zdaj normalno? Ja, to da zjutraj vstaneš, popiješ kavo ... Zakaj je pitje kave normalno, kajenje cigaret pa ne? Saj smo od kave tudi zasvojeni.

Umijem se, oblečem, pojem zajtrk in grem v službo. Najbolj normalno, v pisarno. Tam me cel dan vsi živcirajo, šef mi naloži kup dela in spet me boli glava, kot vsak dan. Zakaj so bolečine v glavi dokaj normalne in zakaj potem bolečine na duši niso? Zakaj mislimo, da je depresija čisto nekaj drugega kot prehlad, viroza, zobobol, zlomljena noga? Saj se jo da pozdraviti! Zakaj torej ljudi z depresijo sodimo drugače kot tiste z natrganimi mišicami? Če bom v depresiji, želim nekoga, da mi stoji ob strani kot takrat ko me je mami držala za roko ko sem dobila mavec. Želim, da mi pomagajo kot takrat, ko sem se močno urezala v prst. Želim, da me imajo za normalno kot se zdim sama sebi.

Čeprav se včasih sama sebi ne zdim najboljša. Ne morem trditi, vendar se mi zdi, da te misli prešinijo vsakogar. Sem balerina, kjer je tega vedno več. Vsaka hoče biti popolna. Vsaka hoče skakati najvišje, plesati najlepše in imeti najvitkejše noge. Zakaj že? Pa saj ne moremo

in ne smemo biti vse enake! To bi bilo izredno dolgočasno! Cel svet bi bil dolgočasen, če bi bili vsi enaki! Mogoče pa ne bi bilo vojn, če bi bilo temu tako. Ali pa bi se ravno obratno, zgodile v trenutku? Ne vem in tudi nočem vedeti. Ker sem vesela, da je vsak drugačen. Da se od vsakega lahko nekaj naučim! Dobrih stvari, ker nihče nima dobrih in slabih lastnosti. Vse so dobre! Le v različnih okoliščinah. Nekdo je lahko pretepač in vsi rečejo: »Učite se in glejte, da ne boste tudi vi kdaj taki!« Če pa bi ga vpisali h boksu, karateju ali bilo kam, pa bi bil zdaj mogoče že svetovni prvak.

Zato če mene vprašate, nimamo slabih lastnosti. Smo to kar smo. Depresivni, manični, anoreksični, klavstrofobični, tridekafobični, pekatofobični, tafofobični, kakofobični, ...fobični, ...fobični, ...fobični. In ne glede na vse, smo vsi normalni. Vsi smo, na istem planetu, iste vrste, istih prednikov, z istimi potrebami in kako lahko potem nekoga izobčimo, mu ne nudimo pomoči, ko ga znotraj nekaj neznosno boli?
Jaz sem, ti si, oni so.

Živa Šubelj

OŠ Frana Albrehta, 9. b

Kamnik, 6. 10. 2015